

1. kapitola

Vlček je smutný a sám

Vlček má hlavu položenou mezi předními tlapkami a zírá na šedé moře před sebou. Malé hejno racků pronikavě pokřikuje nad vlnami. Daleko na obzoru Vlček sotva rozpoznává loď, která se stále zmenšuje. Po chvílce je z ní jen nepatrná skvrna v dáli a nakonec úplně zmizí.

Vlček tiše kňučí. Poté co se mu podařilo přežvýkat lano a osvobodit se, byl dole u vody, aby se trochu napil. Voda ale chutnala skutečně divně a on měl už po pár hltech dost. A teď má

žízeň ještě větší. A hlavně hlad. Poslední věc, kterou dostal k jídlu, byl ten odporný rybí sendvič. A ten on opravdu rychle vyplivl!

Od cesty sem vítr už pěknou dobu přináší vůni horkých hranolků a klobás. Ke stánku se ale neodvažuje, protože je tam příliš mnoho lidí. Ti, když ho uvidí, tak z toho budou jen další mrzutosti!

Kdyby tak jen věděl, co to všechno znamená. Chce jít domů, zpátky k dědečkovi! Dědeček je jistě zrovna tak smutný a sám jako on a hledá ho. Vlček doufá, že pro něj už brzy přijde. „Tak pojď, Vlčku,“ zavolá, „pojď k dědovi!“

* * *

Pamatuje si, jak se na ostrov dostali lodí. A jak mu to dědeček všechno vysvětloval.

„Moře,“ říkal. „Ostrov. Prázdniny.“ A říkal ještě spoustu dalších věcí. Vlček nerozuměl všemu,

ale pochopil z toho, že to bude určitě skvělé a že si spolu užijí spoustu legrace.

„Teď si dáme kufr do našeho pokoje a pak půjdeme na pláž,“ řekl dědeček. „Chytat vlny!“

Chytat vlny – to znělo dobře. Vlček byl vzrušením bez sebe.

„Pssst!“ uklidňoval ho rychle dědeček. „Jsme v hotelu, nejsme tu sami. Nemůžeš štěkat!“

Ale pak se stalo něco zvláštního. Dědeček si chtěl jen přezout boty, když náhle zasténal: „Musím si na chvilku lehnout. Vůbec mi není dobře.“ A pak upadl na postel a už se nepohnul. Když mu Vlček olíznul obličej, jasně cítil, že dědeček je nemocný. A proto přece musel začít štěkat!

Trvalo dlouho, než konečně někdo přišel. Ředitel hotelu, který měl klíč, se na Vlčka rozkřikl. Když však spatřil dědečka, zbledl tak, že Vlčka napadlo, že brzo upadne taky. A pak tu najednou byli jiní lidé v červených oblecích, kteří klečeli u dědečka a prohlíželi ho. Vlček už pochopil,

že chtějí dědečkovi pomoci, ale byl stále opatrný. Zvláště když venku přistála helikoptéra, a dokonce i okna se roztřásla hlukem!

Když dědečka odnášeli z pokoje, Vlček se za nimi rozběhl a olízl dědečkovi ruku. Ať dědeček ví, že Vlček je s ním!

Samozřejmě se také pokusil naskočit do vrtulníku. I když se bál hluku motoru a obrovských lopatek rotoru. Ale dva muži ho zadrželi! Vyštěkl a snažil se odtáhnout, ale byli na něj příliš silní.

A helikoptéra byla pryč i s dědečkem. Vlček zůstal sám. Nikdo se o něj nestaral, skoro jako by tam vůbec nebyl...

Netušil, jak dlouho seděl a čekal na trávníku před hotelem. Pak náhle spatřil vycházet z hotelu muže a ženu. Táhli vozík se dvěma kufry. Vlček okamžitě poznal ten modrý. Rychle vyskočil, přičichl k němu a hned věděl, že to je dědečkův kufr!

Bylo to jasné. Muž a žena chtějí zanést kufr dědečkovi. Musí jít za nimi – tak dědečka najde.

Když ho muž a žena spatřili, okamžitě ho chtěli poslat pryč. A když je následoval, byli naštvaní.

„Vypadni odsud!“ řekl muž. „Táhni!“

Žena mu hodila klacík, ale na takový trik jim neskočil. Stále je následoval a nespouštěl oči z dědečkova kufru.

Tak došli do přístavu a Vlček uviděl loď. V tu chvíli si byl jistý, že se nemýlil. Chtějí jet lodí za dědečkem a přinést mu kufr!

Vlček zavrtěl ocasem a hlasitě vyštěkl. Pak znovu vyskočil na modrý kufr na vozíku, aby pochopili, že k němu patří a že ho musí vzít k dědečkovi.

Vypadalo to, že alespoň ta žena ho pochopila.

„Nemůže ten pes patřit tomu pánovi, co ho odvezli do nemocnice?“ zeptala se muže po svém boku.

Vlček rychle znovu zaštěkal.

Ale ten muž řekl jen: „To nevím. Toho psa jsem nikdy neviděl. A na loď jsme měli vzít jen kufr, o psovi nebyla řeč.“

„Škoda, že to není jezevčík,“ řekla žena. „Roztomilého jezevčíka bych si docela ráda vzala domů.“

„Viš přece, že pes je jen na obtíž! Psi nadělají spoustu nepořádku. A taky mívají blechy a v jednom kuse štěkají. Jen bychom se dostali do problémů se sousedy.“

„Ale co s ním teď uděláme? Ten rozhodně sám nezmizí.“

„Patří pravděpodobně někomu na ostrově,“ uvažoval muž. „My ale nemáme čas to řešit. Loď za chvíli odplouvá.“

Muž se podíval na hodinky. Pak si spolu chvíli něco špitali. A potom ta žena zašla ke stánku a koupila pro Vlčka rybí sendvič!

Ochutnal z něj ale jen dvě sousta, protože ryba byla příliš slaná. A navíc v tom byla cibule. A on cibuli tuze nerad!

Přesto bylo milé, že mu ti lidé chtěli dát něco k jídlu. Proto stále doufal, že ho vezmou s sebou. Když muž dorazil s provazem a přivázal ho

k lucerně za kůlnou, Vlček nejdřív zavrtěl ocasem a poslušně se posadil. Napadlo ho totiž, že mu přinesli žemli bez cibule! Ale žena ho jen pohladila a řekla: „Hodný pejsek! Určitě brzy někdo přijde a vezme si tě.“

A pak utekli tak rychle, že vůbec ničemu neporozuměl. A nevrátili se, ani když hlasitě vyštěkl. Prostě zmizeli! Teprve později, když zahoukala loď a vyvalila se z ní hustá oblaka kouře, je znovu uviděl. Byli na lodi! Na něj ale zapomněli a odpluli bez něj.

Když provaz konečně překousal a doběhl k vodě, loď už byla tak daleko, že se neodvážil za ní plavat.

A tak si lehl a čekal, ani nevěděl, na co. Snad že se něco stane. Třeba že se loď najednou vrátí, protože ti lidé si všimnou, že ho tu zapomněli. Nebo se znovu objeví dědeček, aby si ho vzal!

* * *

Jenže se nic nestalo. Loď se nevrátila. A dědeček také ne. Vlček se dívá, jak se slunce potápí do moře. Lidé, kteří stáli u stánku s občerstvením, jsou pryč. Prodavačka vychází ze dveří a pečlivě za sebou zamyká.

Vlček osaměl. Neví, co dál. Ví jen, že musí najít místo, kde přespí, než bude tma! Opatrně se plíží ke stánku.

